

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **F. S. F.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-459/ZA-ZA11-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „Dublin III“ nebo „nařízení č. 604/2013“), **je Maďarsko.**

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, skutkový stav, který vzal správní orgán za jeho základ nemá oporu ve spise a je v rozporu se skutkovým stavem skutečným, přičemž se správní orgán současně dopustil nesprávného posouzení rozhodné právní otázky, uvedené pak podrobněji rozvedl. Dle názoru žalobce žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V případě Maďarska je přitom zjevné, že zde existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o mezinárodněprávní ochranu, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a jakož i čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Důkazem je zahájení procesu infringementu Komisí (EU) stran maďarského azylového práva a rezoluce Evropského parlamentu ze dne 16. 12. 2015 (2015/2935 /RSP), týkající se situace v Maďarsku, vyjadřující vážné znepokojení nad posledními legislativními změnami v jeho právu, činícími přístup k mezinárodní ochraně extrémně obtížným. Konkrétní podklady pro shora uvedené tvrzení přináší rovněž zpráva ECRE „Case Law Fact Sheet: Prevention of Dublin Transfers to Hungary“, vydaná v lednu 2016. Maďarská legislativní a politická situace byla označena jako „drakonický režim“ Lucemburským administrativním tribunálem (rozhodnutí z 19. 8. 2015, 36966) a xenofobní maďarský přístup byl naříkán rakouskými soudy (cituje rozhodnutí ze září a prosince 2015), jež též rozhodly o odmítnutí transferu do Maďarska. Upozornil i na závěry belgického Council of Alien Law Litigation z 15. 12. 2015 a z 13. 12. 2015, jež odmítl transfer do Maďarska s odvoláním na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. zákaz nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Dublinský transfer do Maďarska byl odmítnut také nizozemskými soudy (cituje rozhodnutí ze září a listopadu 2015). Poukázal na to, že z ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ani jiného obecně závazného právního předpisu nevyplývá, že by nemožnost přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, byla spojena se závazným rozhodnutím Evropského soudního dvora, výkonného orgánu EU či Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) či stanoviskem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. V této souvislosti uvedl, že i ESLP ve věci M. S. S. v Belgium and Greece, Appl. No.30696/09, z 21. 1. 2011 potvrdil, že musí být ověřena praktická implementace standardů ochrany a musí být předejito transferu tam, kde je reálné riziko porušení článku 3 Úmluvy v případě provedení transferu. Žalobce v žalobě odkazuje na rozhodnutí dalších evropských zemí, postoj nevládních organizací i mezinárodních institucí týkající se znepokojivé situace v Maďarsku. Namítal, že uvedené dokumenty a apely správní orgán pominul a bez jakéhokoliv důkazu o zlepšení situace v Maďarsku se omezil na obecné konstatování, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti. Závěrem vyslovil přesvědčení, že z důvodu dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nelze, ve smyslu pododstavce třetího, provést jeho přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení a členským státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tak stát, který vede řízení, to je Česká republika, a proto je povinna jeho žádost rovněž meritorně posoudit. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Usnesením ze dne 28. 6. 2016 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Zopakoval rozhodné skutečnosti zjištěné ze žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a pohovoru ze dne 18. 5. 2016, z provedené lustrace otisků prstů žalobce v databázi EURODAC, z něhož vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 14. 10. 2014 a ve Spolkové republice Německo dne 25. 8. 2015. Žalovaný proto aplikoval čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska jako prvním členském státě Evropské unie, a proto je Maďarsko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dle čl. 18 tohoto nařízení je povinno žalobce přijmout zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále zopakoval a popsal následný postup ČR dle Dublinského nařízení ve vztahu k Maďarsku (viz níže).

K žalobní námitce o nemožnosti přemístění žalobce na území Maďarska stejně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný uvedl, že individuálně posoudil případ žalobce a doplnil, že se dostatečně zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu, zde odkázal na str. 4 a 5 v napadeného rozhodnutí. Poukázal na usnesení Ústavního soudu, č. j. III. ÚS 3561/15 ze dne 12. 1. 2016, v němž se uvádí: *„stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdoluhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních.“* Dále k uvedené problematice poukázal na usnesení Krajského soudu v Brně (jeho zdůvodnění o nepřiznání odkladného účinku žalobě) č.j. 33 Az 2/2015, ze dne 11. 3. 2015, v němž je uvedeno, že Maďarsko je konfrontováno s masovým přílivem uprchlíků nejen z Kosova, ale i zemí Blízkého a Středního východu překračující hranice Maďarska přes jeho sousedy Srbsko a Rumunsko, avšak z pohledu imigrantů se jedná pouze o tranzitní zemi, neboť směřují do zemí západních, převážně do Spolkové republiky Německo. V této souvislosti je nepochybně maďarský azylový systém vystaven problému ubytování imigrantů a zajištění potřebných standardů péče. Žadatel může čelit sníženému sociálnímu standardu zajištění životních potřeb, avšak maďarský azylový systém nevystaví žadatele mučení či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy.

Žalovaný dále poukázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-695/15 PPU, *Shiraz Baig Mirza proti Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, který se týká výkladu ustanovení čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III.

Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, žalobcova věc a jeho případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný založil jím tvrzenou příslušnost Maďarska toliko na závěru, že Maďarsko je prvním členským státem, v němž byla žádost o mezinárodní ochranu podána, což je dle žalobce závěr zjevně nesprávný, zde odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14, citace: „*správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát EU a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu vždy zvažovat nejen vnitrostátní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být podle § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznán odkladný účinek.*“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani vyjádření k žalobě nic nenasvědčuje tvrzenému individuálnímu posouzení jeho případu. Odůvodnění žalovaného, že „situace po velkém přílivu uprchlíků v roce 2015 se diametrálně zlepšila“, či konstatování, že Maďarsko je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva..., považuje žalobce za nedostatečné. Dle žalobce se tak žalovaný dopustil stejné nezákonnosti a protiústavnímu postupu, jež mu byly vytknuty Ústavním soudem a vedly ke kasaci ve věci výše citovaného nálezu č.j. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 9. 2014. Na uvedených závěrech nice nemění ani závěry Ústavního soudu v jeho rozhodnutí č. j. III. ÚS 3561/15 ze dne 12. 1. 2016, neboť v tam projednávaném případě byly žalobní námitky, resp. tvrzení ve vztahu k odkladnému účinku žalobě toliko obecného rázu. Žalobce zopakoval, že v žalobě poukázal na zahájení procesu infringementu Komisí (EU) stran maďarského azylového práva, dále na zprávu ECRE z ledna 2016, upozornil i na to, že nevládní organizace volají po suspendování transferů do Maďarska, jakož i na obdobná rozhodnutí německých správních soudů. Ve vztahu k čl. 3 odst. 2 poukazoval i na rozhodnutí ESLP z 21. 1. 2011 vůči Řecku. Namítal, že uvedené dokumenty a apely správní orgán pomínil. Odkaz žalovaného na rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-695/15 PPU považuje v dané věci za nepřipadný, protože se týká aplikace čl. 3 odst. 3 Dublinského nařízení, ale v případě žalobce jde o aplikaci článku 3 odst. 2 pododstavce druhého tohoto nařízení. Žalobce zopakoval své přesvědčení o příslušnosti ČR k posouzení jeho žádosti. Současně opětovně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 18. 5. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž vedl, že z vlasti vycestoval na jaře roku 2014 letecky do Moskvy. Tam zůstal patnáct dnů až měsíc, potom odcestoval do Běloruska a následně tranzitem přes Maďarsko, kde v tranzitním prostoru letiště požádal o mezinárodní ochranu. V Maďarsku zůstal jedenáct až dvanáct měsíců a prošel kompletním azylovým řízením. Poté vozidlem taxi služby odcestoval přes Rakousko do Německa, kde opětovně požádal o mezinárodní ochranu, která mu byla zamítnuta. Pobýval tam 12 měsíců, na území ČR přijel autobusem dne 12. 5. 2016. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že je proti režimu Castra, je takzvaný balceró. Pokoušel se na lodi dostat se do USA, kde byl zadržen a poslán na 15 dnů do vězení. Poté se zapojil do hnutí Dámy v bílém, angažoval se, protestoval a myslel na to, že musí Kubu opustit. Kdyby se na Kubu vrátil, jeho život by byl v nebezpečí. Při pohovoru provedeném téhož dne žalobce uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu právě v ČR, neboť ČR zažila komunistický režim a dokáže tak pochopit jeho důvody. Do ČR přišel až nyní, neboť Maďarsko během azylové procedury opustit nemohl. V Německu následně požádal o azyl, protože nic nevěděl o existenci ČR. Informace získal od jednoho Kubánce v Německu. Poučení o dublinském řízení četl a chápe, že Maďarsko je odpovědné za jeho podanou žádost o mezinárodní ochranu. Do Maďarska se však obává odjet, protože by ho odtamtud mohli vrátit na Kubu. Z jakého důvodu mu byla v Maďarsku zamítnuta žádost, neví, protože nedostal žádné dokumenty přeložené do španělštiny, stejně tak ani v Německu. Pouze v ČR dostal veškeré informace přeložené do španělštiny. ČR považuje za kompetentní k projednání jeho žádosti.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC ze dne 13. 5. 2015 se zjištěním, že dne 14. 10. 2014 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku a dne 25. 8. 2015 ve Spolkové republice Německo; žádost ČR ze dne 17. 5. 2016 adresovaná Maďarsku o přijetí žalobce zpět na své území a převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací citovaných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k názoru, že žalovaný se v dané věci předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění

kritérií uvedených v člancích 8 až 15 citovaného nařízení a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení o příslušnosti Maďarska. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany. Lze tak konstatovat, že žalovaným učiněný závěr, že dne 1. 6. 2016 uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, má oporu v článku 25 nařízení č. 604/2013 nazvaném „Odpověď na žádost o přijetí zpět“, v němž je uvedeno: „1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny. 2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“ Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť ten byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval ve smyslu výše citovaného nálezu Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 9. 2014 a posuzoval, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda přemístění žadatele do určeného členského státu – Maďarska není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013). Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto

rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti dostál, jak vyplývá z odůvodnění na straně 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Maďarsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že uvedená argumentace žalovaného je obecného charakteru, to však ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, když je zřejmé, že žalovaný se uvedenou skutečností zabýval (ač tomu v minulosti u rozhodnutí tohoto typu nebylo a rozhodnutí žalovaného byla z uvedeného důvodu Nejvyšším správním soudem a krajskými soudy zrušována). Žalobce byl v rámci správního řízení poučen ve smyslu dublinského nařízení, uvedl, že chápe příslušnost a odpovědnost Maďarska za jeho podanou žádost o mezinárodní ochranu. V podané žádosti ani při pohovoru dne 18. 5. 2016 žalobce žádné výhrady ke způsobu vedení jeho azylového řízení v Maďarsku, kde pobýval 12 měsíců, a to ve smyslu systematických nedostatků, jak jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 pododstavci druhém Dublinského nařízení, neuvedl, naopak sdělil, že prošel kompletním azylovým řízením.

Žalobci lze přisvědčit i v tom, že odkaz žalovaného na rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-695/15 PPU se týká výkladu čl. 3 odst. 3 Dublinského nařízení, zatímco v případě žalobce jde o aplikaci článku 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Žalobcem uvedené odkazy na rozsudky jiných soudů, zejména evropských soudů, vzal krajský soud při svém rozhodování v úvahu, zde zdůrazňuje, že obdobně rozhodoval i zdejší soud (zejména ve vztahu k žádostem o přiznání odkladného účinku žalobám v období podzimu roku 2015, kdy Maďarsko čelilo náporu v důsledku uprchlické a migrační krize), nicméně situace, pro kterou byla přijata uváděná řešení, již pominula, resp. se stabilizovala. Žalobcem citovaná rozhodnutí jsou ze září až prosince roku 2015, kdy situace v Maďarsku byla kritická, tamní azylová zařízení byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, které směřovaly především do Spolkové republiky Německo.

Tato situace se postupně konsolidovala a stabilizovala. V současné době má Maďarsko potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup a přijetí žadatelů zpět na svém území a dostát tak požadavkům nařízení Dublin III. Namítaná nemožnost návratu žalobce do země Evropské unie, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Uvedené závěry nemohou být dle názoru krajského soudu vyvráceny ani argumentací žalobce odkazující na zprávy nevládních organizací, dokládající zhoršenou situaci v Maďarsku v oblasti azylové politiky, které popisují situaci na podzim roku 2015, která je, jak je výše konstatováno, aktuálně přiměřeně stabilizovaná.

Krajský soud k postupu, kterého se žalobce domáhá tj., posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Maďarsku, které je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušné, odkazuje na stanovisko NSS obsažené např. v jeho rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016, či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016, v němž je uvedeno, „že stěžovatel by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping. Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že stěžovatel se snažil dosáhnout posouzení své žádosti v České republice právě proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro něj mohlo být příznivější. Požaduje tedy postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.“

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O další žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud již nerozhodoval, neboť přednostně a v souladu s ust. § 32 odst. 6 zákona o azylu ve věci rozhodl meritorně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. srpna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně